

Den ufarlige munnkurven

En hund med munnkurv er den minst farlige hunden i hele parken – folk flest tar feil når de tror det motsatte.

“ Målet med denne artikkelen er å forsøke å få flere til å se **munnkurven som et ekstra, praktisk treningsverktøy.**

Min Ralph

Ralph er redd for menn, og dette er noe som har begrenset store deler av livet mitt helt siden den dagen han ble omplassert til meg. Da var han ti måneder gammel og hadde ganske nylig blitt returnert til oppdretteren fra Barnefamilien, som helt sikkert hadde blitt allergisk. Akkurat den allergien utvikles jo så forbausende ofte helt parallelt med at valpen blir kjønnsmoden, og begynner å te seg som en hund i stedet for søt lekebamsel!

Min plan var (som ingen etter min kjennskap så langt har lykket med!) å dra og se på hunden, for å deretter dra hjem og tenke på saken. Det første Ralph gjør da jeg svinger inn på gårdsplassen til oppdretteren, er å hoppe inn gjennom bildøren og sette seg i passasjeretsetet, og selvfølgelig var det også akkurat der han satt da jeg senere på dagen kjørte hjem igjen.

Min feil

Vel hjemme studerte jeg videre hvilke egenskaper som bodde i hunden, og konkluderte med at det var som forventet mye stress, mye hormoner, mye å arbeide med – men utenom det en utrolig sjarmerende gutt. Dessverre var jeg på denne tiden ikke kunnskapsrik nok eller erfaren nok (eller hadde jeg kanskje ikke nok menn i livet mitt?) til å oppdage at under all stress, hormoner og sjarm, lå det en usikkerhet mot menn. Så jeg kastrerte ham.

Det finnes INGEN handling jeg angrer mer i hele mitt liv, ingen feil som gjør mer vondt å erkjenne –

for meg selv eller for dere. Ralph gikk fra å være utrygg på menn, men takket være hormonene sine ha kontroll på følelsene, til å utvikle en ukontrollerbar redsel. På noen få måneder hadde jeg ufrivillig skapt det mest effektive prevensjonsmiddelet noen kan tenke seg. Om det var få menn i livet mitt før, ble de nå ikke-eksisterende. (Bortsett fra homoseksuelle menn som Ralph ikke viser det minste tegn på redsel overfor, noe som er en utrolig interessant studie i seg selv!) Det eneste jeg her i ettertid kan prøve å trøste meg med er at, takket være dette, lærte jeg meg å aldri anbefale kastrering uten særdeles mye mer velbegrunnet årsak, basert på forskningen jeg nå har lest meg opp på. Jeg har også fått større kunnskap og erfaring i hvordan man trener en «farlig» hund, samt at jeg har utviklet en helt annen innsikt og forståelse for hvordan hundeeiere i lignende situasjoner har det, og hva de virkelig trenger hjelp til. Dessverre er det Ralph som har betalt prisen for at jeg skulle lære det.

Treningen

Etter tre års trening har situasjonen forbedret seg enormt. Fra å eksplodere bare han så en mann, uansett avstand, til å i dag ikke bry seg om dem – så lenge de ikke bryr seg om ham. Stopper de opp, ser på ham, eller verst av alt – strekker ut en hånd og vil hilse, så blir han fortsatt redd. Han forsvaret seg ved å knurre, flekke tenner, bjeffe eller snappe etter dem – avhengig av hvordan situasjonen ser ut. Forståelig nok øker forsvaret hans i relasjon med at valgmu-

lighetene reduseres. Er han løs hopper han rundt og bjeffer på den stakkars mannen som bare prøver å hilse. Sitter han fast i kobbelt eller på annen måte blir uten muligheter til å selv komme seg unna – velger han de avstandsskapende signalene han tenker at er nødvendige for å få trusselen til å forsvinne. Dessverre har han av erfaring lært seg at det å snappe etter folk er det aller mest effektive.

Med tanke på rasen – mini aussie (mini american shepherd) – en gjeterhund med vokteregenskaper, er ikke reaksjonene til Ralph spesielt overraskende. Ettersom man i tillegg i stor grad har avlet denne rasen med fokus på utseende i stedet for egenskaper, går det dessverre en uønsket høy grad av redsel i rasen. En redd vakthund er ikke optimalt.

Problemet

Kombinasjonen av overstående faktorer og det faktum at Ralph har bitt ved tre anledninger, førte til at jeg aldri helt slappet av utenfor hjemmet. Det spilte ingen rolle at det ved alle tre bittifellene har vært forklarlige situasjoner der Ralph har blitt presset – man slapper helt enkelt aldri helt av igjen etter at hunden har bitt.

Det er ikke det at jeg ikke stoler på Ralph. Vi har trent så mye at jeg mer eller mindre vet akkurat hvor grensene hans går. Problemet er at jeg ikke stoler på folk rundt meg, for de respekterer beviselig ingen grenser overhode. Jeg kan ikke telle hvor mange ganger jeg bestemt har forklart for folk at hunden

Foto: Tessa Engren

“ Jeg kan ikke telle hvor mange ganger jeg bestemt har forklart for folk at hunden ikke vil hilse, men personen jeg har snakket til presser seg på og skal av en eller annen uforståelig grunn bevise at han er den **ALLE** hunder elsker.

Velg en god munnkurv som passer hunden og en belønning den vil arbeide for.

ikke vil hilse, men personen jeg har snakket til presser seg på og skal av en eller annen uforståelig grunn bevise at han er den **ALLE** hunder elsker. «Det kan jo ikke være så farlig, han er jo så søt!»

Det hjelper ikke at Ralph ser ut som om han er tatt rett ut av en Disneyfilm. Jeg er overbevist om at rottweilereiere ikke lider av samme problematikk – sannsynligvis heller det motsatte.

Man gjør alt man kan for å forebygge, unngå og kontrollere problemsituasjonen, men mislykkes gang på gang. Hver gang jeg ser en mann komme mot oss på gata

Foto: Tessa Engren

Foto: Tessa Engren

sier fornuften min at jeg ikke må smitte redselen min over til hunden, men følelsen er raskere enn tanken. Hvis jeg ikke er forberedt

og har kontroll over situasjonen – så tar følelsen over og Ralph reagerer deretter. Er jeg redd blir Ralph redd.

...og start treningen etter en god kriterieplan.

Ligningen

Så når oppstår problemet? Når jeg er redd. Hva er jeg redd for? At Ralph skal bite. Hvordan kan jeg sørge for at han ikke kan bite? Bruk munnkurv.

Tenk a det skulle ta meg tre år, og tre bitt, før jeg løste overstående ligning. Har jeg lidt av samme feilaktige forestilling som så mange andre – at en hund med munnkurv er en farlig hund? Sannsynligvis ikke. Jeg vet jo at en hund med munnkurv er ufarliggjort, og har selv trent inn munnkurv på andre hunder jeg har tenkt har hatt behov for det. Sannsynligvis bunner det i at jeg så på meg selv som en eneste stor misslykker, som tross bakgrunn som godkjent hundepsykolog ikke evnet å løse problemet jeg selv var ansvarlig for å skape. Takk og pris innså jeg til slutt at jeg trengte å ta mine egne råd til etterretning: Ralph skal ha munnkurv. Naturligvis er det ikke sånn at jeg bare setter en munnkurv på Ralph, og deretter tenker at problemet er løst. Munnkurven er et verktøy for å hjelpe meg videre i treningen. Den reduserer symptomet, men løser ikke problemet. Det den gir meg er muligheten til å slappe av i både hverdag og i trening, fordi jeg vet at Ralph nå ikke lenger kan skade noen. Pluss at den største delen av problemet løser seg helt av seg selv – ingen går fram for å klappe en hund som har på seg munnkurv!

Munnkurven

Målet med denne artikkelen er å prøve å få flere til å se på munnkurven som et ytterligere praktisk treningsverktøy. Dersom flere bruker munnkurv på hundene sine får vi til slutt folk på gaten til å forstå at akkurat vi er hundeeiere som tar ansvar. Dersom flere bryr seg mer om hvordan hunden har det, enn hva fremmede folk på gaten synes så får vi tryggere hunder. Dersom flere tar ansvar for hunden sin og hundens trening så får vi et nytt syn på munnkurven.

Selv om du ikke har en hund som biter, er det aldeles utmerket å ha trent inn det å ha på munnkurven i forebyggende hensikt. Dersom hunden din for eksempel blir alvorlig skadet og må behandles av veterinær, og de der tvinger på

ham munnkurv, vil hele situasjonen oppleves som enda mer traumatisk om hunden ikke er vant til munnkurv på forhånd. Det kan til og med være nyttig for deg som synes det er vanskelig å slappe av når du skal håndtere hunden selv, for eksempel når du skal klippe klørne. Jo mer avslappet du er, desto mer effektiv blir håndteringen.

For at hunden skal oppleve munnkurven som positiv må den trenes inn i positive former. Jeg har nøye valgt ut en munnkurv som er myk, som har riktig passform og ikke kommer opp i øynene, som er stor nok og som har åpninger som gir hunden mulighet til å pese, snuse og spise godbiter i. Se videoen – dette er den første treningsøkten jeg introduserte munnkurven for Ralph.

Se filmen her

Scan QR-koden med din Smartphone eller gå inn på adressen: <http://www.canis.no/film.php?filmid=90>

Forslag til kriterieliste

- Klikk for å snuse på munnkurven
- Klikk for å dytte med snuten mot munnkurven
- Klikk for å stikke snuten litt inn i munnkurven
- Klikk for å stikke snuten helt inn i munnkurven
- Klikk for å holde snuten stille i munnkurven
- Klikk for å holde snuten stille i munnkurven og få stroppen mot pannen
- Klikk for å holde snuten stille i munnkurven mens du holder stroppene sammen
- Klikk for å holde snuten stille i munnkurven mens du låser stroppene sammen
- Klikk for å ha munnkurven på og spise godbiter mens den er på
- Klikk for å ha munnkurven på og utføre atferd som allerede er lært inn på kommando, for eksempel sitt eller ligg

Tenk på!

- Bruk aldri munnkurv av tøy som hindrer hunden i å åpne munnen.

Da vil hunden ikke kunne pese og kan få panikk eller heteslag

- Lokk aldri med godbit for å få hunden til å stikke snuten inn i munnkurven. Dersom ubehaget er større enn belønningen kan belønningen bli ubehagelig.
- Hunden skal frivillig stikke snuten inn i munnkurven. Det er ikke du som trer den på.
- Tren flere korte økter. Ralph klarer ganske lange økter fordi han er vant til å tilby atferd.
- Plasser og hold munnkurven på en måte som gjør det enkelt for hunden å stikke snuten inn i den. Hold stroppene sammen og plasser kurven i snutehøyde.
- Be noen klikke for deg dersom det blir for mye å holde styr på. Jeg klikker ofte med tungen og kan derfor bruke begge hendene.
- Dersom hunden rygger, prøver å ta av seg munnkurven eller på noen måte synes det er ubehagelig må du ta en pause og repetere på et enklere nivå.

Fortsettelsen

Vi trener videre med munnkurven på, og jeg ser tydelig raskere framskritt både i hverdagen og når vi trener aktivt med figuranter. Både jeg, Ralph og figurantene er mer avslappet i treningsøktene, og jeg kan nå fokusere på de små detaljene i stedet for hele tiden forebygge den store katastrofen. Når jeg går på gaten, sitter på kafe eller er i selskap kan jeg faktisk snakke med folk rundt meg i stedet for å kontinuerlig være fullt fokusert på Ralph.

Jeg forventer ikke at Ralph skal bli 100% trygg på menn, men vi har i

alle fall større mulighet til å komme videre i treningen takket være munnkurven. Den største fordelene for meg er at jeg er 100% trygg når han har den på – noe som har ført til at jeg har fått store deler av livet mitt tilbake. Den største fordelene for Ralph er at etter at vi startet med munnkurv har han ikke gjort et eneste utfall. Dels fordi færre uønskede situasjoner oppstår, men først og fremst fordi vi alle slapper av. Kanskje kommer jeg meg til og med på en date en dag!

Jeg tar forbehold om at alle hunder med problematferd skal evalueres av en person med relevant utdanning. Før anbefaling om munnkurv skal hunden vurderes som trenbar, og eieren skal vurderes som kapabel til å ta ansvar for hund og trening. Munnkurv er IKKE løsningen på problemet, men et verktøy i treningen.